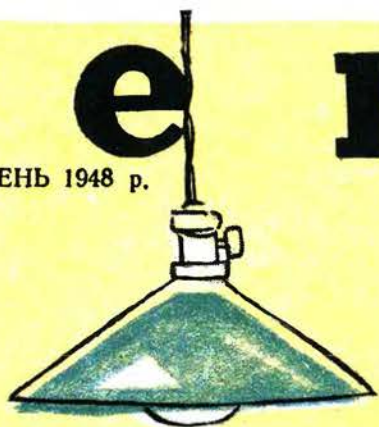

п е р е щ ь

№ 10 КИЇВ, ТРАВЕНЬ 1948 р.

ЦІНА 1 КРБ.
РІК ВИДАННЯ VIII

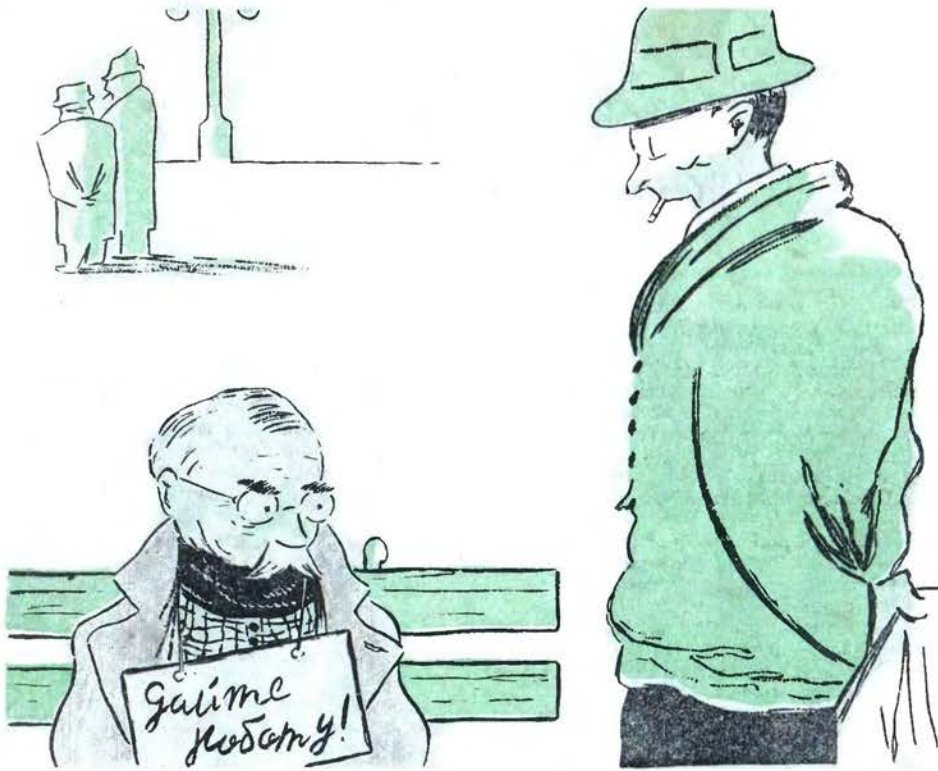

ГОЛОВА
КОЛГОСПУ

— Ех, не такого відношення вимагає сільське господарство!

Май В. Глівенка

— І давно ви так сидите, Джекобс?
— Відколи закінчив університет.

ЗІБРАЛИСЬ ДВА КРИТИКИ...

Зібрались два критики в тихім кутку
І, сповнені авторитета,
Писали рецензії там нашивку
Про твір молодого поета.

І критик Рожевий промовив: — Біда!
Прогавили генія всі ми!
...І з вуст його ніжних солодка вода
Побігла струмками дзвінками.

«Перо в цього автора дуже легке
І образи дуже прозорі!...»
Зумів він побачити, навіть, таке,
Чого не було в цьому творі,

Сказав він: «Тут праці великої плід,
Стремління вперед безнастанне.
Якщо не похвалим його ми як слід,
Він завтра ведущим не стане!»

А критик Похмурий теж мовив: «Біда!
Знайомі мені ці «герої!».
...І з вуст його гнівних іржава вода
Побігла, як з ринви старої:

«Перо в цього автора надто легке
І образи надто «прозорі!».
...Зумів він побачити, навіть, таке,
Чого не було в цьому творі.

«Щоб більш не з'являлось подібних поем,
Повинні ми бути невисипці!
Якщо ми сьогодні його не поб'єм, —
Він завтра не вийде в ведущі!»

У творі один сліпоту відзначав,
А другий далекозорість.
І клявся з них кожен, що цим він бажав
Принести поетові користь.

Обидві статті прочитав наш герой
І вимовив фразу єдину:
— Не стане ведущим у критиці той,
Хто любить сироп чи дубину!

Григорій ПЛОТКІН.

ДОБРІ ДЯДІ

Сидять вони, ці добрі дяді, не в Міністерстві освіти, не в УНДПІ, не в літературних видавництвах, а в Печерському райпромкомбінаті міста Києва і у Львівському добровільному пожежному товаристві.

До недавнього минулого печерські і львівські добрі дяді почували себе в основному добре. Одні, в міру сил своїх і можливостей, гасили пожежі, другі — випускали електричні ліхтарики, навісні замки, виводили плями на костюмах замовців, зрідка задумувалися над проблемою виробництва соди для прання, вакси й коломазі, і не знали, як кажуть ні печалі, ні воздыхання.

І раптом в добрих дядів защеміло коло серця. Спочатку занедужав директор райпромкомбінату товариш Васюков.

— Слухайте, — звернувся Васюков до своїх помічників, — ви любите дітей?

— Що за питання, товариш Васюков? — відповіли запитанням на запитання помічники.

— А ви знаєте, що малюки люблять читати?

— Що за питання, товариш Васюков?

— Ви знаєте, що без духовної їжі вони можуть зів'янути, як лілеї в зоні вічної мерзлоти?

— Що за питання, товариш Васюков?

— А ви знаєте, що легше верблюдові крізь вушко голки пролізти, що легше дістати пару літрів пташиного молока, ніж купити хорошу дитячу книжку?

— Що за питання, товариш Васюков?

— Віднині книжки для малят будемо видавати ми. На зло всяким видавництвам! Діти — наші квіти, і хай знають карапузи, що є на світі Печерський райпромкомбінат, а в тому райпромкомбінаті є добрі дяді, які прекрасно розуміють дитячу душу!

Не будемо гадати, що так гаряче схвилювало серця печерських добрих дядів — чисті дитячі душі, які жадають духовної їжі, чи багатотисячні чисті прибутки, яких давно жадає райпромкомбінатівська каса, але вони з небаченим ентузіазмом взялися за книгодрукування.

На посаду редактора знайшли якогось Н. Бульковштейна. Н. Бульковштейн бере вірші, художник ілюструє їх малюнками, й «книжка-малишка» готова до видання. Включається друкарська машина так званої художньо-поліграфічної фабрики промкомбінату, яка спотворює ілюстрації зокрема й книжку взагалі, потім включаються кіоски «Союзпечать» і на книжковому ринку з'являється 50-

тисячним тиражем макулатура під назвою «Мій зоосад», де гусеняти не відрізняш від верблюденяти, де пінгвіни, як дві каплі води, схожі на слонів, де все, крім тексту, здатне лише псувати смаки маленьких читачів і навівати на них неприємні, тривожні сни.

Кажуть: лиха біда — початок. Точнісінько така ж сама історія повторилась у Львові. Раптом занедужав керівник місцевого добровільного пожежного товариства. Він скликав своїх помічників і вигукнув:

— Горить!

— Де горить? — переполошилися помічники. — Що горить?

— Тут горить! — сказав шеф пожежників, показуючи долонею правої руки на свої богатырські груди. — Я виявив, що для дітей видається дуже мало книжок. Тому тут горить! — і шеф знову показав долонею правої руки на свої богатырські груди.

— Віднині книжки для малят будемо видавати ми. Втремо носа всім видавництвам! На першому плані в нашому видавничому плані повинна бути література антипожежного профілю.

Таким чином, ми в'ємомо двох зайців: антипожежну пропаганду поставимо на ноги і діток порадуюмо. Хай знають карапузи, що є на світі Львівське добровільне пожежне товариство, а в тому товаристві є добрі дяді, які прекрасно розуміють дитячу душу!

Одним словом, все пішло, як у Печерському промкомбінаті. Пожежники знайшли редактора Кучугурного, редактор Кучугурний знайшов віршотворця, «майстра» протипожежних сюжетів Ол. Вовченка. Ол. Вовченко знайшов художника В. Соколова, і книжка готова. Назвали її «Кицькин дім» видали, на страх дітям, 60-тисячним тиражем і пустили в продаж.

Що це можна сказати про «Кицькин дім»? Можна ще сказати, що збудували його патентовані бракороби, що коштує він 2 карбованці, хоч справжня ціна йому — гріш у ярмарковий день.

Колись Іван Андрійович Крилев так сказав про людей, які беруться не за своє діло:

«Біда, як пироги та стане швець ліпити,

А пекар чоботи робити».

Вищезгаданим лжедружам дітей і мнимим книголюбам ми скажемо словами грішної прози:

— Не пуйте гонти, злізайте з даху! Варить на здоров'я соду, виробляйте ваксу, навісні замки, виводьте плями, гасіть пожежі, а про дитячі книги хай уже дбають ті, кому належить про це дбати.

М. ФЕДЬКО.

Цирульничья смерть

У діловому кабінеті однієї з голлівудських студій розмовляли двоє — «продюсер», тобто підприємець, який випускає у світ фільми, і досвідчений сценарист, який постачав не один десяток сюжетів для кінокартин.

— Ну, дорогий мій, є у вас що-небудь цікаве для нас? — запитав продюсер.

Сценарист скромно закліпав очима, зітхнув і повідомив:

— Неначебно щось наклеюється...

— «Неначебно!» Нам, розумієте, потрібно не «неначебно», а сценарій справжнього бойовика.

— Я розумію.

— Нам треба, так би мовити, переплюнути останній шлагер Макросмосфільму — ви знаєте цю їхню плівку «Заживо поховані».

— А як же! Двічі ходив дивитися, — поквалітивно озвався сценарист.

— Ну, от. А компанія «Гробмодерн» випускає днями фільм, в якому буде 123 вбивства. І зауважте — це не яка-небудь паршива хроніка, ні: художній, постановочний фільм.

— Знаю. Я все знаю. Звичайно, 123 убивства у свій сценарій я не зумію випхнути. Але зате в мене буде загадковіше...

— Як це розуміти — загадковіше?

— А так. Невідомо, чому вони відбуваються — ці вбивства. І тому виходить загадковіше...

— Гмм... Це щось нове... Ану розкажіть, що ви там придумали?

— Значить, так. Будинок для божевільних.

— Слушайте, це вже було тисячу разів. Що у вас там? Починаються таємничі вбивства в цьому самому будинку, чи утікає небезпечний маніак?

— Утікає. Небезпечний.

— Ну, от бачите!.. Хто ж піде на таку буденну картину?

— Так. Але ви послухайте, що він робить далі, цей маніак.

— Ну, що там ще?

— А от що. Він, знаєте, парикмахер.

— Тільки й всього?

— Хе-хе! Ні, ви послухайте. Він, значить, відкриває свою маленьку парикмахерську і починає розправлятися з клієнтами...

— Гмм... А це й справді може бути цікавим. Він, я сподіваюсь, убиває своїх клієнтів?

— А як же! Всіх до одного. І, знаєте, у підсобному приміщенні складає трупи. Як дрова. Але головне тут в тому, як він убиває кожного з них.

— А як?

— То ж то! Всі, значить, гинуть внаслідок чисто парикмахерського мистецтва. Але кожний — по-своєму...

Продюсер замислився. Він підвів очі вгору і, дивлячись на стелю, сказав:

— Одного він міг зарізати бритвою.

— Правильно, — погодився сценарист. — Але це — найлегше. Так би мовити, перше, що приходить в голову. Але вже другого клієнта він вбиває інакше.

— Як саме?

— Душить з допомогою компреса. Знаєте, після бриття завжди вимагають такий компрес із мокрого рушника...

— Ага... Він що ж, значить — накладає цей компрес на рота...

— І на носа. Зразу закриває всі дихальні шляхи другого клієнта. Дивись, через три хвилини клієнт і готовий...

— Допустимо. А третього як? Публіка вже чекатиме різноманітності.

— І вона її матиме. Третьому клієнтові парикмахер машинкою номер два нулі знімає разом з волоссям скальп.

— Вже цікаво! Далі!

— Четвертий гине від звичайнісінького пульверизатора. Наш парикмахер сам непомітно надягає протигаз, а на клієнта пускає через пульверизатор іприт. Той дурень вважає, що його зараз освіжає одеколоном. А йому в ніс іпритом — рраз!

— Правильно! Але я не бачу жіночих ролей. Що будуть робити наші зірки?

— П'ятий клієнт в мене якраз і задуманий, як жінка. Він її садить начебто для шестимісячної завивки, а насправді це — електричне крісло.

— Молодець! Я бачу, у вас блискуча думка! Далі — що?

— Далі мені ввижається щось на зразок такого: клієнт просить, щоб йому помили голову. Тоді парикмахер виливає йому на голову замість води кипляче масло.

— Добре! І багато у вас ще придумано?

— Вісімнадцять чоловік. Всі вбиті по-різному і всі — без відриву від парикмахерського виробництва. Назва, гадаю, підійде така: «Цирульня смерті». Подобається?

— Беремо! Беремо ваш сценарій. Лише скажіть мені, який ви думаєте дати фінал?

— Фінал — дуже простий. Закривши ввечері свою парикмахерську, герой підходить до дзеркала, щоб виключити лампу, яка освітлює його робоче місце. І раптом в цьому великому дзеркалі він бачить своє власне відображення.

У ФРАНЦУЗЬКІЙ ШКОЛІ

Мал. Л. Каплана

ВЧИТЕЛЬ.—Я просив вас показати на карті Америку, а ви куди полізли?
УЧЕНЬ.—Я вам і показую Туреччину, Грецію, Францію...

— Чудесно!

—Так. А він, як ми знаємо, божевільний. Він вже ошаленів від запаху крові своїх жертв...

— Відмінно!

— Він хоче вбити ту людину, яку він бачить у дзеркалі.

— Чудово! Ну, й що ж?

— А от що. Він, значить, розмахується і б'є по дзеркалу. Рраз! Дзеркало — вдрізки. Парикмахер поранений. Він сходить кров'ю...

— Непотрібно!.. Взагалі непотрібно, щоб ваш парикмахер загинув зовсім. — заволав продюсер. — Ми його потім вилікуємо і він ще буде грати в другій серії. Тільки там він буде вже не парикмахером, а... скажімо, кравцем. Як ви вважаєте, кравець може здійснювати масові вбивства?

— А як же... Одного клієнта кравець може задушити сантиметром. Другого примусить сісти на отруєну голку...

— Добре! Так і давайте! Пишіть з розрахунком на дві серії... Ні, на чотири! Ідіть додому і пишіть, пишіть, пишіть... Що з вами таке?

Продюсер подався назад тому, що сценарист раптом почав наближатися до нього дивною, закрадливою ходою. Очі в сценариста заблищали, ніздрі затремтіли. У відповідь на злякане запитання продюсера автор «Цирульні смерті» прошепотів:

— Нічого особливого. Просто захотілось хоч разок самому спробувати... Що ж я лише пишу про вбивства. Дай, думаю, і сам кого-небудь кокну!

— Так, але чому саме мене?.. Чому на мені пробувати? — белькотів продюсер і все тягнувся до кнопки електричного дзвоника.

Але сценарист відрізав йому цей шлях до порятунку, сівши поряд із дзвоником. Він сказав:

— А хто ж оцінить цю роботу краще вас? Ви у нас знавець, експерт по частині вбивств... Що ви скажете, якщо я зараз проламаю вам голову оцим прес-пап'є?

Продюсер із останніх сил затряс головою:

— Фі, банально. Сто раз було!..

— А якщо я вас примушу проковтнути вашу вічну ручку і вона вам поріже всі тельбухи?

— Це вже краще... Але все-таки ще не те...

— А оце те? — запитав сценарист і бризнув на продюсера якоюсь рідиною.

— Чорт... Печеться!.. — захрипів продюсер, падаючи на підлогу. — Що це — цінністий калій?

— Ні. Це — екстрактум фільморум американум, вичавки з фільмів нашого виробництва за останні роки. Одурманое і отруєне напевно...

Але продюсер уже не чув тих слів. Його тіло витягнулось, нижня щелепа відвалилась, очі вилізли з орбіт.

Автор передбачає, що яка-небудь голлівудська фірма захоче інсценувати наш фейлетон. І дійсно, з нього вийде непоганий фільм в сучасному американському дусі. Якщо це трапиться, автор просить гонорар, що належатиме йому за його сюжет, витратити на пам'ятник невідомому вбивці, який кров'ю своїх жертв годує власників кіностудій. Хай спорудять такий пам'ятник. Він буде дуже доречним у Голлівуді.

В. АРДОВ.

Мал. Бе-Ша

ТУТ
ПРОХОДЯТЬ
ЧИСТКУ
КОЛИШНІ НАЦІ

Не потребує пояснень.

— Насамперед ми зчистимо з вашого одягу ці неправмі крижні плями і споремо непотрібні есесівські нашавки.

— Тепер ми зайнемо цей нано застарілий зуб і причешемо вас за останньою американською модою. Вусики теж краще збрити — тепер це 1941 рік.

— Тепер ми запропонуємо вам надягти ось ці вагінгтонські окуляри. Не турбуйтеся — вони якраз вам по очях.

— А тепер дозвольте поздоровити вас з благополучним проходженням чистки!

НОВЕ У ТВАРИНИЦТВІ

I. РАДІО-КОРОВО-ПРИЙМАЧ

У колгоспі імені Кагановича, Лебедівського району, на Сумщині, є молочна ферма. Одна молочна ферма. Стояла на тій молочній фермі одна корова. Стояла, скучала.

Одна ж бо, от і печувалася: нема-бо з ким перемукнутися, нема з ким перемігнутися, нема кого, навіть, окрім ясел, і лизнути. Ну, й ревла корова.

Ревла так скорботно, сумно так ревла. Микита Матвійович Пасько — голова колгоспу ім. Кагановича — заходив до ферми, дивився на сумно-ревуку корову й нагримував на неї:

— Ну, чого ти реवेश? Чого, я тебе питаю, реवेश? Реве, як та корова! Нема того, щоб, замість такого ревенця, заспівала: «Ой, у садку, на вишніці, соловейко щебетав!» Такої не виеш?! Або: «О, дай мне забавень, родная?! Не виеш такої?! А ой у Сумах радіоприймача я бачив. Менший за тебе, а все вмис: і «Соловейка», і «О, дай», і всілякі різні танці, і все, що в світі діється! А ти все «Му-у-у! Му-у-у-у!» Ех, дивитися на тебе не хочеться!

Покляк Микита Матвійович кіномеханіка: — Слухай, хлопче, ти тільки на кінці розумієш, чи й на радію? — Та трохи й по радію кумекаю! — Чи не міг би ти з нашої корови радіоприймача зробити?

— Ні, я цього, мабуть, не втну! Не беруся! — А це механік!!! І чого вас там учили, — розсердився Микита Матвійович. — А я зроблю!

— З корови радіоприймача зробите?

— А от зроблю! Хоч і не механік, а зроблю! І зробив. Продав корову й купив радіоприймача. І все!

Хоч нема тепер у колгоспі молочної ферми, так єсть радіоточка.

А по радію можна дізнатися, скільки який колгосп молока надає.

І про молоко, виходить, т. Пасько знає, і радіоприймач у його єсть!

II. КОРОВО-СТУДЕБЕКЕР

Тов. Мантула, голова колгоспу «Червоний Жовтень», Миропільського району, на тій же Сумщині, зробив із корів «студебекера» — автомашину.

Щоправда, не з однієї корови, а з трьох. А три корови в «Червоному Жовтні» — це й є молочна ферма. Виходить, отже, що автомашинка вийшла з цілої ферми.

Одна корова, виходить, пішла на мотор, друга — на кузов, а третя — на скаті. Тепер у «Червоному Жовтні» ревує уже не три корови, а реве одна автомашинка.

III. ВИСНОВКИ

Ніхто нічого не має проти того, щоб у кожному колгоспі був радіоприймач і автомашинка.

Ба навіть не один радіоприймач і не одна автомашинка.

Але категорично обов'язково, — і то насамперед! — щоб у кожному колгоспі була молочна ферма.

Остал ВИШНЯ.

Л И С Т И

Листоноша іде, — Відкриваю двері я. Щоб листи підірвати — Треба бухгалтерії!

Пишуть часто: — Ваш портрет Бачив у газеті я. Душу й серце б вам віддав, Дорога Сестле!

Вирішили ми гуртом (Добре будь веселими!): — Треба пісню нам таку, Щоб ходила елемми,

Щоб на кожен лист вона Могла відповісти, Тим, хто нас хоч трохи зна. Подавала листи.

Вже чмвало в нас пісень, Буде й ця не лишньою.

...Дехто пише трічі в день, Називає «вишнею»...

Назива трюндюю, Черешню спілюю... А ще пригадую... Називає «яблуком»...

Ви не гнівайтесь за те, Що не одписали. На асю гору тия листів В нас часу замало.

Не одпишете в дві руки: Вибачити просимо — Кличуть в поле буряки, Вранці їдемо росами.

Що про себе нам сказать? Врожайи славий ми. Йдемо на ниву працювать Із Зірками славними.

Вже як осінь заїгта, То півторатонно Приїжджайте без листа Власною персоною!

Олекса ЮЩЕНКО.

МИЛЬНИЙ ПУЗІР

Нас прохають надати на виставці ШЕР-ЦІА хоча б невеликий кутюк для продукції Новоград-Волинської артілі «Трударчинок».

Ознайомились з виробами цієї артілі, ми приїшли до висновку, що найбільшої уваги заслуговує так зване господарче мило.

Від будівельної цегли його відрізняти не важко: воно менше і дорожче. Іншими якостями артіль «Трударчинок», керує т. Шумраком, не наділила своє мило. Одне слово, не мило, а окоманіювання

Полтавський баян зроблений з блиском. Блищать оправа, блищать клавіші. Відзначається інструмент ще й блискучими музичними якостями. Грає він завжди: коли натискуєте на клавіші і коли їх не торкається. Не дождаючись, поки ви надумаете його розібрати, баян швидко сам починає розпадатися на частини.

Спішить придбати інструмент полтавської фабрики (директор В. Т. Сидоренко). Вартість баяна 3300 крб., Залатитиши 3300 крб., ви не тільки як через місяць зможете похвалитись, що баян «грав» у ящикі.

КАЛІГУЛА ІЗ КОБИЖЧІ

Що ми, товариші, на сьогоднішній день знаємо про Гая Цезаря Август Германіа Калігулу? Знаємо, товариші, ось що: був римським імператором. Свою владу намагався зробити необмеженою, Прославився своїми дивацтвами і на засіданні сенату, наприклад, появлявся верхи на коні...

А що ми знаємо про товариша Сидька, дороги товариші? Знаємо, наприклад, те, що на останньому засіданні правління колгоспу ім. Шевченка товариша Сидька не було.

Чи тому, що він не член правління колгоспу, чи може з іншої причини, — але не був запрошений товариш Сидько на засідання. А треба зауважити, що товариш Сидько не хто-небудь, а голова сільради. І, між іншим, голова саме тієї Кобижчанської (на Чернігівщині) сільради, на території якої розташований колгосп ім. Шевченка. Зрозуміло, що могло статися з головою сільради, коли він довів, що правління артілі повинно засідати без нього.

— Як? — вигукну він. І голова у голови пішла обертом. В результаті цього центробіжнього руху в голові у голови визрів план: «Гора не їде до Магомета, значить — Магомет піде до гори». Дійшовши до такого висновку, т. Сидько висидіти, звісно, в сільраді більше не зміг.

І незабаром за дверима, де засідає правління колгоспу ім. Шевченка, щось загуло. Потім двері відчинилися і в них показалась голова. Це була голова коняча. Вслід

за нею показався ще одна голова. І це вже була голова голови сільради, який хвацько сидів у силі.

Поважно в'їхав голова в кімнату, смикнув за повід і поверну до столу. Засідання було перерване. Присутні здивовано поглядали на товариша Сидька. Дехто поспішно змінив місце, щоб опинитися подалі від баского коня.

Голова сільради відчув себе на висоті становища і з цієї недосажної височини розпорядився: — Подати мені телефонну трубку!

Оскільки він мав розмову з районом, то запропонував усім дотримувати тиші. Вимога прозвучала категорично. Навіть кінь перестав гулати по підлозі копитом. Товариш Сидько телефонував у район, а коник тимчасом протяг морду до столу і почав губами перебирати папери.

Товариш Сидько скаржився по телефону на правління, що не запросило його на це засідання, а кінь співчутливим хитанням голови ніби стверджував кожне слово скаржника.

Телефонна розмова закінчилась. Кінь круто поверну до дверей, неважливо фякнув, стукнув копитами і, позів галопом кобижчанського Калігулу.

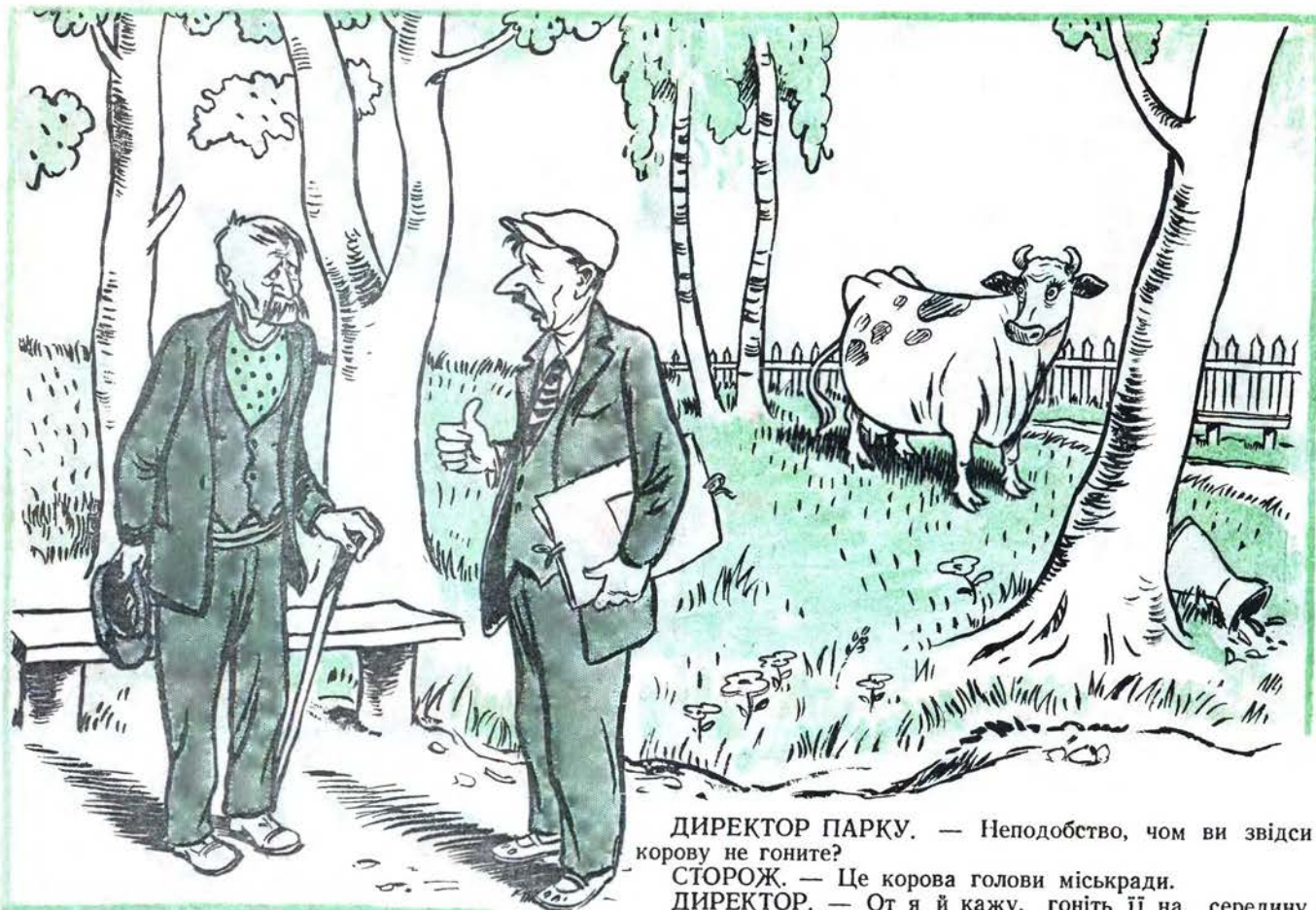
Гай Цезар Август Германіа Калігула, який прославився своїми дивацтвами, потрапив в історію. Голова Кобижчанської сільради т. Сидько, здається нам, влипе в історію.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

КОМПОЗИТОРУ Б. ЛЯТОШИНЬСЬКОМУ

Формалістичні є ще ями На музикальному путі. І щоб струнник звучали гами, — Обходять треба ями ті.

Щоб не влітеть в одні і в ям, Ми дружно й ширю радям. Запам'ятать таку примовку: — Тримайтесь, міцно за Вірвовку.

ДИРЕКТОР ПАРКУ. — Неподобство, чом ви звідси корову не гоните?
 СТОРОЖ. — Це корова голови міськради.
 ДИРЕКТОР. — От я й кажу, гоніть її на середину парку, там трава краща.

Перечнища

ХВОРОБА З УСКЛАДНЕННЯМ

Ми не знаємо родослівної гр. Столяренка, «хлагоагента» Смороднівського відділку Південної залізниці. Але, судячи з його апетиту, він походить од самого Собакевича з «Мертвих душ» М. В. Гоголя.

На склад Охтирського м'ясокомбінату Столяренко завжди приходив з величезним (але порожнім) портфелем і двома (теж порожніми) мішками. Оглядаючи гори свіжого м'яса, «хлагоагент» починає таку розмову:

— Вам потрібні вагони-льодники? — питає він. — Можна організувати. Це в нашій власті. Я вам вагони, а ви... візьміть оці мішки й портфель. У мене, знаєте, крім вагонів, поперек болить. Лікарі сувору «м'ясну діету» прописали...

І далі в душі свого предка Собакевича:

— Ото у вас свинина? Кладіть цілого кабана в мішок!.. А це баранина? Запахайте цілого барана в другий!.. О, гуска! Набивайте портфель гусятину!.. Ой, які жирненькі курочки!.. Жаль, немає куди взяти їх для дієти. Та то нічого. Ви засмажте курочку, я її тут на місці...

Але нестав день, коли Столяренко на комбінаті зняли з «м'ясної дієти». Від цього «хлагоагент» захворів на різке порушення обміну речовин. Хвороба дала вже тривожні ускладнення: на комбінат перестали надходити вагони-льодники.

Хвороба швидко прогресує. Вилікувати її може тільки термінове хірургічне втручання управління Південної залізниці.

КУРЯМ НА СМІХ

У журналі «Вітчизна» № 11 за 1947 рік надруковано нарис Юхима Мартича «Надія Кошик». В розділі 5-му цього нарису пишеться про збирання кукурудзи, про пізній осінній вечір.

І ось саме тут Юхим Мартич робить цілий переворот у птахівництві. Він розповідає, що Надія Кошик сидить надворі, а біля неї... «на подвір'ї метушаться курчата, кавалки жовтенького і брунатного пуху».

Відомо, що восени кури не квочуть, ніхто їх восени не підсипає, а, значить, курчата не вилуплюються. Якщо курчата вилупились навесні, то восени — це вже кури в пір'ї, а не «кавадки жовтенького пуху». А коли б на щастя Юхима Мартича й заважала яка-небудь весела курка й висиділа восени курчат, то вони пізно ввечері не метушилися б по подвір'ю, а давним-давно спали б — кури на сідалі, а курчата десь у куточку під квочкою. Якщо ж якийсь курча, впадши в безсоння, й ходило б по подвір'ю біля 10 годни вечора, то в цю пору автор ніяк не розпізнав би і не вгледів би, чи жовтенький пух на нім, чи брунатний.

Читаєш ці «відкриття» і думаєш: курям на сміх написано!

Б. СЛОБОДЯНЮК,
 редактор Станіславчицької райгазети
 «За перемогу». Вінницька область.

САНОБРОБКА В МИРОНІВЦІ

У Миронівці (Київської обл.) пункт санобробки розташовано за три кілометри від залізничної станції.

Пробіжиш туди й назад,
 Будеш світові не рад.
 Ну, а поїзд, він не жде,
 Посвистить собі й піде!..
 З тебе валом валить пара. —
 За що, думаєш, ця кара!

От би витягнути з дому
 Голову райвиконкому,
 Й за діла дотепні ці
 Та прогнати в два кінці,
 Не в машині, ні, а пішки!..
 Може б чулішим став трішки.
С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Я працюю агрономом районного насіннєвого господарства при колгоспі «Червоний прапор», Громицької сільради, Ново-Троїцького району. За свою роботу я повинен регулярно, щомісяця одержувати зарплату, але при одній умові: щоб сортовий відділ обласного управління сільського господарства регулярно одержував гроші на зарплату з Києва, з Міністерства сільського господарства. Але через те, що міністерство обласному управлінню регулярно гро-

шей не переказує, обласне управління агрономам районних насіннєвих господарств регулярно грошей не сплачує, і я регулярно 6 місяців зарплати не одержую. Не знаю, як інші агрономи, а я не можу не розказати Перцеві про таку регулярну байдужість до спеціалістів сільського господарства на Херсонщині.

М. ГОРБАТЕНКО.

Херсонська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Прошу повідомити директора Гельмязівського промкомбінату т. Нілова, що в нього на комбінаті вже 3 місяці, як не працює двигун. Попроси т. Нілова не турбуватися й не гнати по дрова автомашину, бо вона теж стоїть (коли є бензин — машина поламає, а коли машина ціла — немає бензину). Не забудь також роз'яснити нашому директорові

що, коли стоїть двигун, то за компанію з ним стоять і верстати. За одним уже заходом повідом т. Нілова, що промкомбінат не виконав плану I кварталу й може не виконати його і в II кварталі. Адреса т. Нілова та ж, що й промкомбінату: Гельмязів, на Полтавщині, промкомбінат, кабінет директора.

Ол. ПОПОВИЧ.

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЦЕ!

Ось уже більше року, як Голодніянська райконтора «Заготскот» не може одержати від Сталінського м'ясокомбінату 851 крб. 36 коп. З приводу стягнення цього боргу є наказ арбітражу Міністерства м'ясної і молочної промисловості від 21 березня 1947 р. Є й розпорядження начальника управління Міністерства юстиції по Сталінській області від 7 жовтня 1947 р. і від 4 січня 1948 р. Є й кілька наших листів. Але судовому виконавцеві і дільниці Сталіно-Заводського

району м. Сталіно т. Поваляевій тих документів і листів мало. Щоб стягнути борг і переказати гроші на наш рахунок, т. Поваляевій потрібен ще один документ: лист у Перці про її бездіяльність.

Коли цей лист побачить світ, ми будемо певні, що й Поваляєва прославиться і ми борг одержимо.

М. СКОБЕЙДО.

Головний бухгалтер райконтори «Заготскот», Чернігівська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМИГ

Перець одержав скаргу гр. Швайчка про безладдя, що панує в харківських готелях і, зокрема, у готелі «Южная». При розслідуванні факти, зазначені в листі, підтвердилися. Як повідомила редакцію завідувач Харківського м'ясозаводу охорони здоров'я тов. Фесенко, керуючого Харківським готельним трестом Григор'єва знято з роботи, а директорів готелю «Южная» оголошено догану.

Редакція одержала листа від гр. Туренка, в якому він скаржився на погане обслуговування глядачів у Добродієвському (Кіровоградська обл.) районному кінотеатрі.

Кіровоградське обласне управління кінорегістрації повідомило, що за бездіяльність директора кінотеатру Репетілова знято з роботи.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

У серпні 1947 року в Гайсині, при райраді Тсоавіахіму були організовані тримісячні курси шоферів. Через шість місяців слухачам тримісячних курсів оголосили, що випуск відбудеться найближчими місяцями — тобто, коли на екзамен прибуде представник Вінницької обласної автоінспекції. Минуло ще два місяці і на за-

питання, коли відбудеться випуск, в автоінспекції дали, нарешті, точну відповідь: — невідомо.

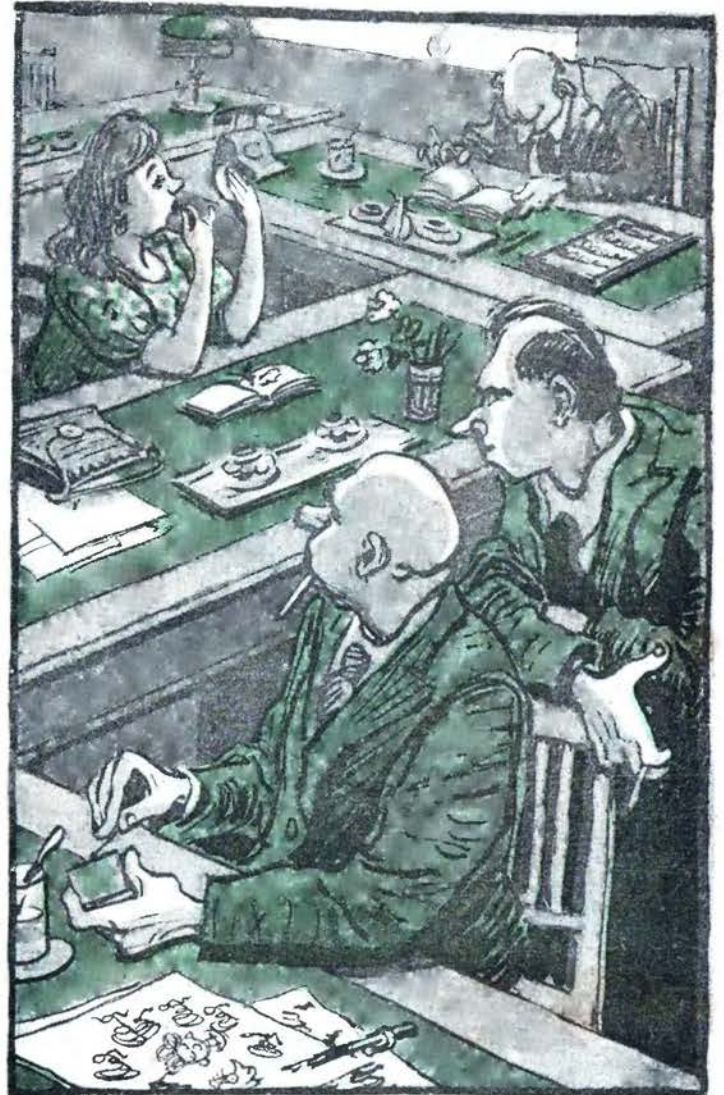
Сидять тепер курсанти за партами і ламають собі голови над цією задачею з одним невідомим.

А їм давно слід було б сидіти за кермом автомобіля.

І. ЧАБАН.

ОСВОІЛАСЬ

Мал. В. Литвиненка

— Ця новенька співробітниця лише два дні в нашій установі, а вже почуває себе як стара службовка — теж нічого не робить.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Кошубинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56, дод. 59. Передплата ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 10 (141) (на українському мові).

Підписано до друку 17.V. 1948 р.

Стат. формат 72x100 см. 1 друк. арк.

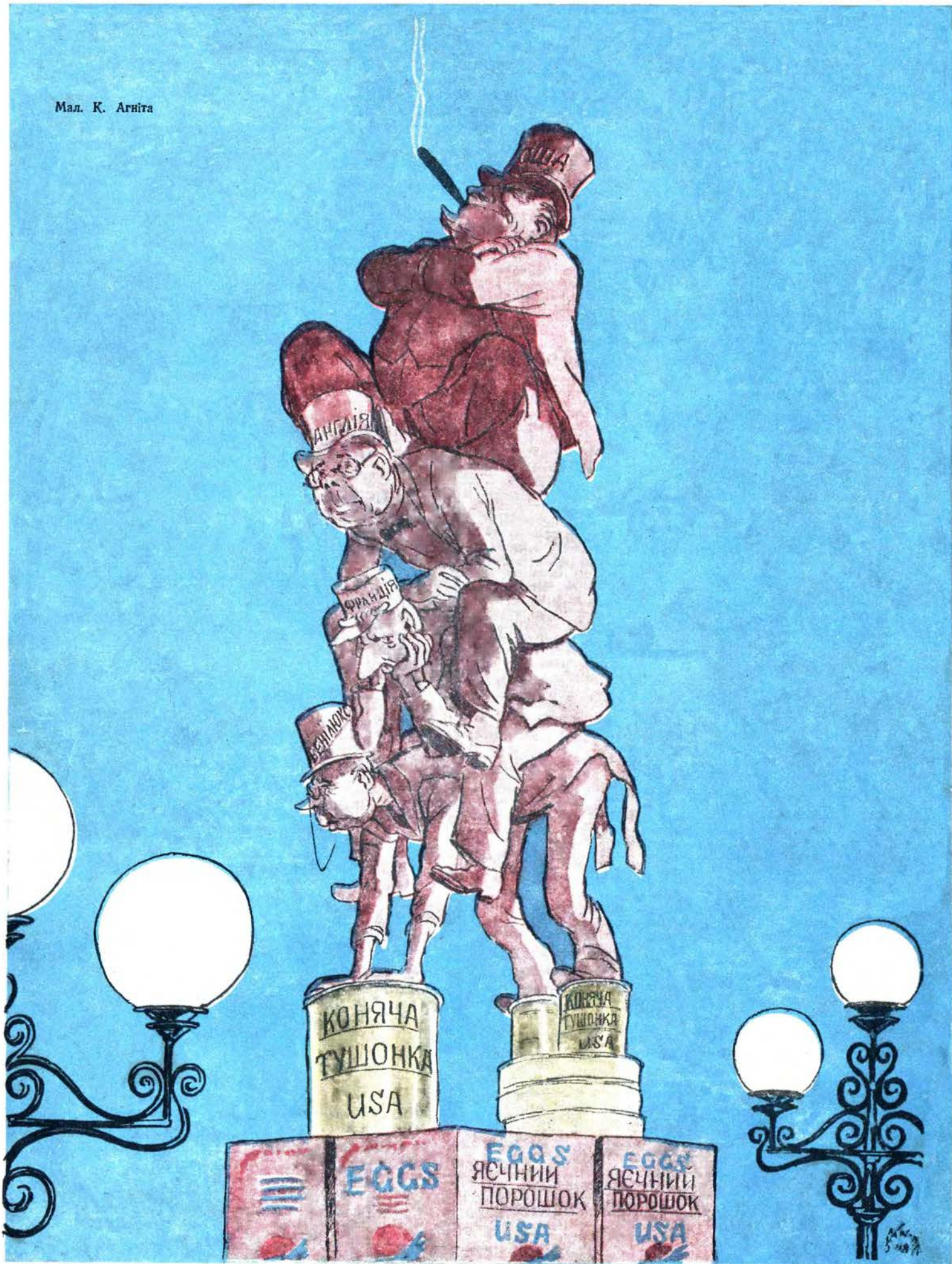
БФ 01538.

Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 1645. Тираж 50.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

Мал. К. Агніта

Перчанський проект монумента на честь створення «Західного союзу».

В ПЕРШОТРАВНЕВІЙ КОЛОНІ

Мал. Л. Каплана.

— Ну, й тягар! Годину поносив і терпечь лопнув.
Дивуюсь, як їх англійський народ роками терпить.